

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 9 του Απριλίου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 193

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Δειλοί και σκληροί στίχοι — Νεκροσάλεμα.

Α. 'Η Αγγλική Βουλή.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη — 'Αθρόαινος Μηχανισμός. (συνέχεια).

JUDAS ERRANT. 'Ο Παράς.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντος Παλαμᾶς. Γ. Ζουφρές.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράγματα ('Η ὑποδοχή — Μημόσυνο Τρικούπη — 'Εδουάρδος και Κορδόνι — Οἱ παιζογελασμένοι — 'Ενας Ρωμῆος χρονογράφος).

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΚΛΗΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΙΛΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΚΡΟΣΑΛΕΜΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ποιὸς μου χτυπάει; Μὴν οἱ στεγνὲς ρανίδες
[τῆς βροχῆς]

Ποῦ ἀριεὺς γλιστρᾶν ἀπὸ τὰ κεραμίδια;
Μὴ ζητιανεύῃ τὸ ἔλεος κανέναν δυστυχῆς;
'Η μήπως τῆς γωνίας τὰποκαῖδια,

Περὶν ἀπ' τῆς στάχτης ρουφηχτοῦν τῇ νεκρικῇ
[σιωπῇ,

Σιγοστενάζουν; Ποιὸς φτωχὸς, ποιά λύπη,
Ποιὸς θέλει κάτ', καὶ δὲν ξέρει πὼς νὰ μὴν τὸ πῇ;
Μὴν εἶναι τῆς καρδιᾶς μου οἱ χτύποι;

Ποιά δάχτυλ' ἀλαφροπυτᾶν ἐκεῖ σὰ νὰ μιλᾶν
Παραπονετικά καὶ κουρασμένα,
Πιὸ μουσικά καὶ ἀπ' τὰ χειλάκια σὰ γλυκοφιλᾶν;
'Αέρας εἶσαι; ξωτικό; τί θές; ἐμένα;

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Νά μας· τί ταξίδι! Θάρδ' ἡ μέρα,
Πάλε θὰ μᾶς πάρῃ ἡ καταχνιά,
Μαῦρα γνέφια τᾶτια μας, πατέρα,
Μεῖνανε στοῦ ἀγέρα τὰ παχνιά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Φωνοῦλες ποῦ ἀναβρῶζετε σὰν τὸ ποιητικὸ
Νεράκι σι' Ἀπριλίου τὸ περιβόλι,
Γιατί κρατᾶτε μέσα σας κάποιο κρυφὸ κακὸ,
Ποῦ με χτυπάει σὰν τὸ σπαθὶ καὶ σὰν τὸ βόλι;

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Μᾶς προσκάλεσε, νά τὰ παιδιὰ σου,
Βγήκαμε ἀπὸ βάρδια ἀλαργινᾶ,

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Φωτογραφία Ἀντρέα Καρκαβίτσα)

Κι ἂν πονᾶς, καὶ μάλλιασε ἡ καρδιά σου,
Καὶ τὸ μνήμα λουλουδά γεννᾷ.

Μυγδαλάνθια, ὄψιμο εἶταν χιόνι,
Καὶ μᾶς ἔκαψε λύσσα θυριού...
Μὰ ἡ καρδιά σου δὲν ξαναφουντώνει
Σὰν τῇ μυγδαλιά τοῦ Γενταριού;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πόρτα μου, διάπλατη ἄνοιξε καὶ σὰ θαματουργή,
Χωρὶς κανεὶς τὸ μάνταλο νὰ σοῦ τραβήξῃ,
Σπίτι μου, γέλα, στάχτη μου, λαμπάδιασε
[γοργή.
Κ' ἡ Παναγιά στὸ εἰκονοστάσι ἄς τρέξῃ.

Ποῦ εἶστε, παιδιὰ μου, σπλάχνα μου, τί ἀρ-
[γεῖτε;

Πόδια βαριά, φτερά γενήτε.
'Ολανοιγμέν' ἡ δλάδεια μου ἀγκαλιά
Νὰ σᾶς προσμένῃ ἀνήμερη εἶναι πλιά.
Ποιὸς ἄγγελος σᾶς εἶπε « Ἀναστηθῆτε! »
Στὰ χεῖλια μου διπᾶνε τὰ φιλιὰ.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Λιγνοφυτρωμένα πολυτερίγια
Θέλουμε δροσιά· ποῦ εἶν' ἡ δροσιά;
Τοῦ Καιροῦ ἀγριόγατον τὰ νύχια
'Η τοῦ Πόνου πέλαγον ἡ μπασιά,

Σοῦ ἀνλακῶσαν καὶ σοῦ συνεπῆραν
Κ' εἶσι σοῦ ρουφηῖξαν τῇ θωριά;
Πὼς τὸ σημαδέψαν καὶ τὸ γύραν
Σὰ διαγουμεμένο ἀπ' τὸ βορριά,

Τὸ δεντρί, χεῖμῶνα καλοκαίρι
Πλούσια φορτωμένο τὸν καρπὸ,
Τὸν ἀντρίκειο νοῦ, τὰπαλὸ χέρι,
Τὸν ἀηδονολάλητο σκοπὸ;

Μαύρη ἡ μοῖρα καὶ ἡ ζωὴ πανέριμη,
Παντοῦ πάντα, γύμνια καὶ ἀπονιά,
Γέρνουμε στὰ χεῖρια σου, εἶν' ἡ θέρη.
Καὶ στὰ στήθεα σου εἶν' ἡ παγωνιά.

Κ' εἴμαστε σὰν τὰ χελιδονάκια,
Σύρε μας ἀλλοῦ, σὲ μιὰ Ἀραπιά,
Στὴ γωνιά σου σβύσαν καὶ τὰ θράκια...
Φῶς τοῦ ἡλιοῦ, τοῦ ἡλιοῦ ξεστοκοπιά!

Τί ἔκαμες τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
Τοῦ μετώπου τῇ φεγγοβολιά,
Καὶ τὰ περπατήματα τὰ γαῦρα,
Καὶ τὰ νυχτοφούντωτα μαλλιά;

Τῆς ἀγάπης τί ἔκαμες τῇ λαῦρα
Καὶ τὴν ἄξια κόρη τὴν κυρά
Ποῦ προικιά της ἔφερε τὴν αἶρα,
Τὴν ὑγεία, τὴν πίστη, τὴν χαρά,

Κι ὅλα, καὶ τὰ ρόδα καὶ τὰ ρώδια
'Απὸ τὴν δλόχλωρη 'Ομορφιά,
Κ' ἤρθε καὶ σοῦ τᾶρριξε στὰ πόδια;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Σώπα.... Τοῦ σταυροῦ της τᾶκαμα καρφιά....

Μὰ λυπηθῆτε με, μὴν εἶστε
Σὰ μέλισσες ἀπάνω μου σπαράχτρες,
Σὰν ἐκδικητρες μέλισσες· βουῖστε
Μέλισσες πρὸς ἐμένα ἀνθοβυζάχτρες,
Καὶ τὸ κεντρί σας ὄχι· στὴν καρδιά μου
'Αργοστάχτε τὸ μέλι σας, παιδιὰ μου!

— 'Ω παιδιὰ, γύρω μου πόσα, γύρω μου ὅλα,
Τραγουδῶ μετὰ τὸ τραγοῦδι σας, ρωτῶ,
Ψάχνω, βρῶσκω σας ἕνα ἕνα, νά ἡ μαριόλα
Κόρη, τὸ παιδάκι νά τὸ σερεπτοῦ,

Νά ἡ σγουρόμαλλη ξανθὴ μετὰ τὰ λακκάκια
Στὰ δυὸ μάγουλα ἀπὸ γέλιο καὶ ἀπὸ φῶς,